

Arrest

nr. 220 740 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.4. Op 5 januari 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 5 december 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punten 1.2. en 1.4. ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 16 juni 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 2 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 9 augustus 2012 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing vermeld in punt 1.9., genomen naar aanleiding van de derde medische regularisatieaanvraag, wordt ingetrokken.

1.12. Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.7. en punt 1.10. onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 90 183 van 23 oktober 2012 stelt de Raad de afstand vast van het geding vermeld in punt 1.9.

1.15. Bij arrest nr. 92 066 van 26 november 2012 van de Raad wordt het beroep vermeld in punt 1.6. verworpen.

1.16. Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissingen vermeld in punten 1.12. en 1.13., genomen naar aanleiding van de derde en de vierde medische regularisatieaanvraag, worden ingetrokken.

1.17. Op 28 december 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.18. Bij arrest nr. 97 532 van 21 februari 2013 stelt de Raad de afstand vast van het geding vermeld in punt 1.13.

1.19. Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.20. Op 17 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. onontvankelijk wordt verklaard.

1.21. Op 3 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing vermeld in punt 1.19., genomen naar aanleiding van de derde medische regularisatieaanvraag, wordt ingetrokken. Deze rechtzetting wordt aan de verzoekende partij betekend op 16 oktober 2013.

1.22. Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.7. en punt 1.10. onontvankelijk worden verklaard. Voormelde beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op 16 oktober 2013.

1.23. Op 3 oktober 2013 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.24. Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.23. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.25. Bij arrest nr. 184 830 van 30 maart 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.19.

1.26. Op 30 mei 2017 wordt aan de dochter van de verzoekende partij de vluchtelingenstatus toegekend.

1.27. Bij arrest nr. 188 752 van 22 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.24.

1.28. Bij arrest nr. 188 753 van 22 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

1.29. Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.30. Op 21 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.29. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.05.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2012 met een 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk bijna negen maanden voor de eerste en zes dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De raadvrouw van betrokkene verwijst naar het feit dat zijn laatste aanvraag 9ter nog hangende zou zijn nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 19.04.2013 per arrest vernietigd heeft op 30.03.2017. Echter, we merken op dat de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 19.04.2013 reeds op 03.09.2013 ingetrokken werd en vervangen werd door een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 09.09.2013, door betrokkenen betekend op 16.10.2013. Tegen deze nieuwe beslissing werd geen beroep ingediend bij de RVV. We stellen dus vast dat de RVV op 30.03.2017 een beslissing vernietigde die reeds sinds 03.09.2013 uit het rechtsverkeer verwijderd was. Er is dus geen openstaande aanvraag 9ter. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn legaal verblijvende familieleden, in casu zijn vier dochters waarvan één erkend werd als vluchteling, en beroept zich op zijn belangrijke affectieve banden met hen. Ter staving hiervan legt betrokkene één verklaring voor d.d. 15.03.2018 vanwege een maatschappelijk assistent dat hij contact heeft met zijn dochters. Echter, we stellen vast dat er sinds 15.05.2017 geen samenwoont meer is tussen betrokkene en zijn dochters. Bovendien bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van effectieve banden tussen betrokkene en zijn dochters op deze ene verklaring na. Uit deze verklaring blijkt niet op welke wijze betrokkene contact heeft met zijn dochters, met welke regelmaat noch op welke informatie de maatschappelijk assistente zich hiervoor baseert. Dit is ruim onvoldoende om te spreken van effectieve banden tussen betrokkene en zijn legaal verblijvende dochters. Betrokkene kan zich niet beroepen op zijn effectieve banden met zijn dochters daar hij niet op afdoende wijze aantoont dat er effectief sprake is van enige banden en dit sinds 15.05.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn dochter E. (...) erkend werd als vluchteling, dat zowel zij als haar zussen A. (...) en A. (...) nog minderjarig zijn en dat ook de meerderjarige dochter K. (...) hier nog onderwijs volgt, waardoor geen van hen hem kan vergezellen naar Rusland, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet op afdoende wijze aantoont dat hij deel uitmaakt van het leven van zijn dochters. Het louter voorleggen van één getuigenverklaring, die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft omdat zij louter in functie van betrokkene werd opgesteld, is ruim onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene deel heeft aan de opvoeding en het gezinsleven van zijn dochters. Betrokkene kan zich dan niet beroepen op deze elementen als buitengewone omstandigheden. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een familieleven met zijn legaal verblijvende dochters. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat zijn dochters sedert 15.05.2017 niet meer samenwonen met hun vader. Verzoeker toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn dochters noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld of bijdrage in de schoolkosten, e.d.) met hen zou hebben. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het legaal verblijf van zijn dochters in België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben en een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de

bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden hebben we hierboven reeds opgemerkt dat er geen sprake is van een gezinscel of van effectieve banden. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene twee getuigenverklaringen voor. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande, persoonlijke banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn minderjarige zoon R. (...) momenteel het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs volgt, dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou betekenen en dat het voor zijn zoon een quasi onmogelijke herintegratie zou betekenen in een voor hem onbekend systeem. Zijn zoon zou niet in staat zijn om de lessen te volgen omdat hij het Russische niet machtig zou zijn en niet in staat zou zijn om het schoolniveau van de Russische taal aan te leren. Ter staving hiervan legt betrokkene één schoolattest voor.

Het feit dat zijn zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind sinds 01.09.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn zoon heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn zoon in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn zoon bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat het voorgelegde schoolattest betrekking heeft op het afgelopen schooljaar en dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon momenteel nog steeds schoolgaand is.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn zoon geen enkele band met zijn land van herkomst zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Tsjetsjenië niet zou kunnen aansluiten op school. Zijn zoon is geboren in Tsjetsjenië en bracht er zijn eerste levensjaren door. Bovendien heeft hij ook via zijn vader een band met zijn land van herkomst. Zijn vader is geboren en getogen in Rusland en heeft de Russische nationaliteit, net als zijn zoon. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zijn zoon tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur heeft bijgebracht, niettegenstaande het feit dat verzoeker thuis met zijn zoon het Tsjetsjeens zou spreken, en dit zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België, meer nog betrokkene verblijft sinds 30.07.2012 illegaal in België, en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn zoon in België slechts voorlopig was. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat de scholing van zijn zoon slechts een tijdelijke oplossing was. Betrokkene diende zijn zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem het Russisch, naast hun Tsjetsjeense moedertaal, aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom zijn zoon het Russisch niet zou kunnen aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 6 en artikel 16. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr.

107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn zoon schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Met betrekking tot artikel 6) merken we op dat betrokkene niet aantoont dat Rusland niet de mogelijkheden van ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Met betrekking tot artikel 16 van dit verdrag merken we op dat de gezinscel van het kind (met name die met zijn vader) behouden blijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd van effectieve banden tussen zijn zoon en diens moeder en zussen. De bestaande gezinscel van het kind wordt aldus behouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat hij door zijn lange verblijf in België geïntegreerd zal worden door de traditionele Tsjetsjeense samenleving. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wijst erop dat een terugkeer een nefast gevolg zou hebben voor de duidelijke successen die verzoeker en zijn zoon reeds hebben geboekt op het gebied van integratie. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat de, bij huidige aanvraag 9bis, voorgelegde integratiestukken (met name één schoolattest, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, twee getuigenverklaringen en een bewijs van lidmaatschap worstelclub) zéér mager zijn gezien zijn beweerde verblijf van meer dan tien jaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties zijn en dat verzoeker en zijn zoon geen gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al tien jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij vlot Nederlands zou spreken, dat hij verschillende cursussen Nederlands zou spreken, dat hij werkwilbig zou zijn, dat zijn zoon deel uitmaakte van de Vlaamse worstelbond en dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals twee getuigenverklaringen en een schrijven van de Vlaamse Worstelbond) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) tevens in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"a.1 Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door in de eerste plaats op te merken dat het feit dat de laatste aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet nog hangende zou zijn, na een vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30.03.17, niet overeenstemt met de werkelijkheid daar de beslissing dd. 19.04.13, -waartegen beroep was aangetekend- reeds op 03.09.13 ingetrokken werd.

Zodoende zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest dd. 30.03.17 (n° 184.830, RvV129.314A/III) een beslissing dd. 19.04.13 hebben vernietigd die reeds uit het rechtsverkeer verwijderd was.

Verwerende partij poneert dat zij op 09.09.13 een nieuwe beslissing nam.

Terwijl aan de motivering van de bestreden beslissing betreffende dit punt duidelijk een motiveringsgebrek kleeft.

Gedurende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV129.314/VIII), waarbij de vernietiging werd gevorderd van de beslissing van onontvankelijkheid dd. 19.04.13 inzake de aanvraag art. 9ter, werd door de Raad helemaal niet vastgesteld dat betreffende beslissing was ingetrokken.

Van de intrekking werd bovendien geen enkel gewag gemaakt door verwerende partij in haar nota met opmerkingen noch op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.02.17, alwaar verwerende partij werd vertegenwoordigd door haar raadsman (!?).

Pas via huidige bestreden beslissing neemt verzoeker kennis van het gegeven dat een nieuwe beslissing zou zijn genomen op 09.09.13.

Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen vaststelling deed van enige intrekking, is het minstens twijfelachtig of de intrekking wel is gebeurd en of er een nieuwe beslissing werd genomen zoals verwerende partij voorhoudt.

Het staat vast dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is. Het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van algemeen behoorlijk bestuur is tevens geschonden.

De bestreden beslissing dient enkel al om deze reden te worden vernietigd.

Verwerende partij diende duidelijkheid te verschaffen omtrent haar stelling dat de aanvraag 9ter niet meer hangende is, na de voorgehouden intrekking op 03.09.13 en het nemen van een nieuwe beslissing op 09.09.13, door minstens de stukken dienaangaande voor te leggen en ter kennis te brengen aan verzoeker.

Dit laatste heeft zij verzuimd te doen in het kader van de gevoerde procedure tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV129.314A/III), die heeft geleid tot het vernietigingsarrest dd. 30.03.17.

a.2 Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat het element van de belangrijke affectieve banden met de dochters van verzoeker, die verblijfsrecht hebben in België, geen buitengewone omstandigheid vormt.

Dat de bestreden beslissing vermeldt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op zijn effectieve banden met zijn dochters daar hij niet op afdoende wijze aantoonde dat er effectief sprake is van enige banden en dit sinds 15.05.2017."

Aangaande het voorgelegde OCMW-attest stelt verwerende partij :

"Uit deze verklaring blijkt niet op welke wijze betrokkene contact heeft met zijn dochters, met welke regelmaat noch op welke informatie de maatschappelijk assistente zich hiervoor baseert."

Verwerende partij voegt eraan toe dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft omdat zij louter in functie van de betrokkene werd opgesteld.

Terwijl de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en het aangehaalde element m.b.t. de belangrijke banden van verzoeker met zijn dochters wel degelijk als buitengewone omstandigheid diende te worden aangenomen waarom de aanvraag niet in het buitenland kon/kan worden ingediend via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Verzoeker en zijn minderjarige zoon R. (...) onderhouden belangrijke contacten met de minderjarige kinderen/zussen A. (...) en Al. (...) (tweeling van zes jaar oud) en de meerderjarige kinderen/zussen E. (...) en K. (...). R. (...) onderhoudt daarnaast contact met zijn moeder M.V. (..) -die tevens verblijfsrecht heeft in België-, samenwonende met zijn zussen.

Aan de voorgelegde verklaring van Mevrouw E.D. (...), sociaal assistente bij het OCMW Kortrijk, dient veel belang te worden gehecht vermits de verklaring werd afgelegd door Mevrouw D. (...) in haar hoedanigheid van sociaal assistente bij OCMW Kortrijk.

Deze verklaring werd geschreven op het briefpapier van OCMW Kortrijk.

Verwerende partij vermag deze verklaring niet zomaar naast zich neer te leggen en te stellen dat dit een gesolliciteerde verklaring betreft...

Mevrouw D. (...) heeft het gezin van verzoeker steeds van nabij gevolgd/begeleid en is de best geplaatste persoon om te attesteren dat er effectieve contacten/banden zijn van verzoeker en zijn zoon enerzijds met de dochters/zussen anderzijds.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht alwaar de beslissing vermeldt dat de verklaring van sociaal assistente D. (...) onvoldoende bewijs vormt om te spreken van effectieve banden tussen verzoeker en zijn dochters, die te Wevelgem (op ca. 8 km afstand van verzoeker) verblijven.

De bestreden beslissing schendt temeer art. 8 EVRM daar door te weigeren aan verzoeker om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen, hij gescheiden zal worden van zijn dochters, waaronder twee slechts 6 jaar oud zijn.

Zelfs al is de scheiding slechts tijdelijk, zal een schending van art. 8 EVRM zich voordoen mede gelet op de jonge leeftijd van de tweeling.

a.3 Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat het school lopen in België van R. (...) geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Dat het niet is aangetoond dat geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van het kind sinds 01.09.12 plaatsvindt in illegaal verblijf.

Terwijl het vertrek uit België en het Belgisch onderwijsstelsel, zelfs tijdelijk, voor verzoekers zoon, R. (...), die 15 jaar oud is, bijzonder zwaar zou zijn. Een terugkeer zou voor hem psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen hebben.

De bestreden beslissing schendt op dit punt opnieuw art. 8 EVRM.

Het school lopen en de aangeknoopte relaties van het kind vallen immers onder de notie "privé-leven" van artikel 8 EVRM, dat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven waarborgt (zie Slivenko/Letland, arrest 09.10.03, n° 48321/99, zie website EHRM; Dalia/Frankrijk, arrest 19.02.1998, Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45).

Een inmenging in het grondrecht neergeschreven in art. 8 EVRM is slechts toegestaan indien drie voorwaarden zijn vervuld; er dient een wettelijke basis voorhanden te zijn, een wettig doel moet worden nagestreefd en de inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving (art. 8, lid 2 EVRM).

Dergelijke inmenging kan niet noodzakelijk zijn. De maatregel van inmenging dient namelijk een rechtvaardig evenwicht na te leven tussen enerzijds, de belangen van het individu en anderzijds, de belangen van de samenleving (zie rechtspraak EHRM: o.m. arrest Slivenko/Letland, o.c.).

Het belang van het kind wordt in casu niet gerespecteerd zodat er geen sprake kan zijn van een evenwicht.

De bestreden beslissing schendt in deze zin tevens artikel 8 EVRM gelezen in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (bekrachtigd door BELGIE op 16.12.1991).

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen ongeacht of deze worden genomen door rechterlijke instanties of bestuurlijke autoriteiten, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Verder zijn de Staten, partij van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, verplicht om, overeenkomstig art. 6 van het Verdrag, de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen.

Aan verzoeker kan niet worden verweten dat hij zich zou hebben genesteld in illegaal verblijf, vermits hij gedurende bijna vier jaar een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afwachtte inzake de medische regularisatieaanvraag cfr. art. 9ter, die uiteindelijk leidde tot het vernietigingsarrest dd. 30.03.17 (RvV129.314A/III - zie hoger).

Uit het voorgaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

2.5. Betreffende het motief *“De raadvrouw van betrokkene verwijst naar het feit dat zijn laatste aanvraag 9ter nog hangende zou zijn nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 19.04.2013 per arrest vernietigd heeft op 30.03.2017. Echter, we merken op dat de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 19.04.2013 reeds op 03.09.2013 ingetrokken werd en vervangen werd door een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 09.09.2013, door betrokkenen betekend op 16.10.2013. Tegen deze nieuwe beslissing werd geen beroep ingediend bij de RvV. We stellen dus vast dat de RvV op 30.03.2017 een beslissing vernietigde die reeds sinds 03.09.2013 uit het rechtsverkeer verwijderd was. Er is dus geen openstaande aanvraag 9ter. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* betoogt de verzoekende partij dat hieraan een motiveringsgebrek kleeft. Zij betoogt dat gedurende de procedure voor de Raad waarbij de vernietiging werd gevorderd van de beslissing van 19 april 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, door de Raad niet werd vastgesteld dat de betreffende beslissing was ingetrokken. Zij wijst erop dat van deze intrekking geen gewag werd gemaakt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen noch ter terechtzitting, dat pas via de huidige procedure zij kennis neemt van het gegeven dat er een nieuwe beslissing zou zijn genomen op 9 september 2013. Vermits de Raad geen vaststelling deed van enige intrekking, is het, volgens de verzoekende partij minstens twijfelachtig of de intrekking wel is gebeurd en of er een nieuwe beslissing werd genomen. Zij stelt dat de motivering dan ook niet deugdelijk is, dat het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden is. Zij meent dat de verwerende partij duidelijkheid diende te verschaffen omtrent haar stelling dat de medische regularisatieaanvraag niet meer hangende is, na de voorgehouden intrekking op 3 september 2013 en het nemen van een nieuwe beslissing op 9 september 2013 door minstens de stukken dienaangaande voor te leggen en ter kennis te brengen van de verzoekende partij. Zij betoogt ten slotte dat zij dit laatste verzuimd heeft te doen in het kader van de gevoerde procedure tot nietigverklaring voor de Raad, die heeft geleid tot het vernietigingsarrest van 30 maart 2017.

Waar de verzoekende partij stelt dat gedurende de procedure voor de Raad waarbij de vernietiging werd gevorderd van de beslissing van 19 april 2013 inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, door de Raad niet werd vastgesteld dat de betreffende beslissing was ingetrokken, kan zij gevolgd worden, doch dient vastgesteld te worden dat het tegenovergestelde ook niet wordt geponeerd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat zij pas via de huidige procedure kennis neemt van het gegeven dat er een nieuwe beslissing zou zijn genomen op 9 september 2013, noch dat het minstens twijfelachtig is of de intrekking wel is gebeurd en of er een nieuwe beslissing werd genomen, nu uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij op 3 september 2013 een beslissing nam tot intrekking van de beslissing van 19 april 2013, vermeld in punt 1.21., en op 9 september 2013 een beslissing nam, vermeld in punt 1.22., waarbij

onder meer de derde medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij, aanvraag waarop de beslissing van 19 april 2013 het antwoord vormde, onontvankelijk wordt verklaard. Beide beslissingen werden, blijkens de stukken van het administratief dossier, betekend aan de verzoekende partij, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Echter, we merken op dat de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 19.04.2013 reeds op 03.09.2013 ingetrokken werd en vervangen werd door een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 09.09.2013, door betrokkenen betekend op 16.10.2013. Tegen deze nieuwe beslissing werd geen beroep ingediend bij de RVV. We stellen dus vast dat de RVV op 30.03.2017 een beslissing vernietigde die reeds sinds 03.09.2013 uit het rechtsverkeer verwijderd was. Er is dus geen openstaande aanvraag 9ter.”* De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de verwerende partij nog meer duidelijkheid diende te verschaffen omtrent haar stelling dat de medische regularisatieaanvraag niet meer hangende is. Waar zij meent dat de verwerende partij de stukken betreffende de intrekkingbeslissing van 3 september 2013 en de nieuwe beslissing van 9 september 2013 diende voor te leggen en ter kennis te brengen, herhaalt de Raad dat deze stukken zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden alsook dat deze stukken, blijkens de stukken van het administratief dossier, wel degelijk aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en dit op 16 oktober 2013.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij voormelde stukken niet heeft voorgelegd in het kader van de gevoerde procedure tot nietigverklaring voor de Raad, die heeft geleid tot het vernietigingsarrest van 30 maart 2017, is dergelijke kritiek niet gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing en dus ook niet dienstig. Bovendien stelt de Raad vast dat ook de verzoekende partij, die op het ogenblik van de terechtzitting op 23 februari 2017 inzake voormelde procedure ook reeds kennis had van de intrekkingbeslissing van 3 september 2013 en de nieuwe beslissing van 9 september 2013, verzuimd heeft deze stukken voor te leggen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen openstaande aanvraag 9ter is en dat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij slaagt er niet in te weerleggen dat de beslissing van 19 april 2013 op 3 september 2013 werd ingetrokken en dat naar aanleiding van onder meer de derde regularisatieaanvraag een nieuwe beslissing werd genomen op 9 september 2013, waartegen geen beroep werd ingesteld. Het feit dat de verwerende partij tijdens de procedure tegen de beslissing van 19 april 2013 geen gewag maakte van de intrekkingbeslissing en het feit dat de Raad niet vaststelde dat voormelde beslissing was ingetrokken doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de Raad op 30 maart 2017 een beslissing vernietigde die reeds sinds 3 september 2019 uit het rechtsverkeer verwijderd was.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.6. Betreffende het feit dat haar affectieve banden met haar dochters geen buitengewone omstandigheid vormen, stelt de verzoekende partij dat niet afdoende wordt gemotiveerd en dat het aangehaalde element met betrekking tot de belangrijke banden van haar met haar dochters wel degelijk als buitengewone omstandigheid diende te worden aangenomen waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. Zij betoogt dat zij en haar minderjarige zoon belangrijke contacten onderhouden met de minderjarige zussen/dochters en de meerderjarige zussen/dochters, dat haar zoon, daarnaast contact onderhoudt met zijn moeder die verblijfsrecht heeft in België, zoals de zussen, met wie zij samenwoont.

Betreffende de verklaring van de sociaal assistente bij het OCMW dient volgens de verzoekende partij veel belang te worden gehecht vermits de verklaring werd afgelegd door mevrouw D. in haar hoedanigheid als sociaal assistent bij het OCMW, dat de verklaring werd geschreven op het briefpapier van het OCMW, dat mevrouw D. haar gezin steeds van nabij heeft gevolgd/begeleid en de best geplaatste persoon is om te attesteren dat er effectieve contacten/banden zijn van haar en haar zoon enerzijds met de dochters/zussen anderzijds. Zij meent dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt alwaar deze vermeldt dat de verklaring van mevrouw D. onvoldoende bewijs vormt om te spreken van effectieve banden tussen de verzoekende partij en haar dochters, die te Wevelgem, op ca. 8 kilometer afstand van haar, verblijven.

De verzoekende partij meent verder dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt daar door haar te weigeren haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, zij gescheiden zal worden van haar dochters, waaronder twee slechts zes jaar oud zijn, dat zelfs al is de scheiding tijdelijk, een schending van artikel 8 van het EVRM zich zal voordoen mede gelet op de jonge leeftijd van de tweeling.

Betreffende de banden van de verzoekende partij met haar dochters en van de zoon van de verzoekende partij met zijn zussen en moeder wordt, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene beroept zich op zijn legaal verblijvende familieleden, in casu zijn vier dochters waarvan één erkend werd als vluchteling, en beroept zich op zijn belangrijke affectieve banden met hen. Ter staving hiervan legt betrokkene één verklaring voor d.d. 15.03.2018 vanwege een maatschappelijk assistent dat hij contact heeft met zijn dochters. Echter, we stellen vast dat er sinds 15.05.2017 geen samenwonen meer is tussen betrokkene en zijn dochters. Bovendien bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van effectieve banden tussen betrokkene en zijn dochters op deze ene verklaring na. Uit deze verklaring blijkt niet op welke wijze betrokkene contact heeft met zijn dochters, met welke regelmaat noch op welke informatie de maatschappelijk assistente zich hiervoor baseert. Dit is ruim onvoldoende om te spreken van effectieve banden tussen betrokkene en zijn legaal verblijvende dochters. Betrokkene kan zich niet beroepen op zijn effectieve banden met zijn dochters daar hij niet op afdoende wijze aantoont dat er effectief sprake is van enige banden en dit sinds 15.05.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn dochter E. (...) erkend werd als vluchteling, dat zowel zij als haar zussen A. (...) en A. (...) nog minderjarig zijn en dat ook de meerderjarige dochter K. (...) hier nog onderwijs volgt, waardoor geen van hen hem kan vergezellen naar Rusland, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet op afdoende wijze aantoont dat hij deel uitmaakt van het leven van zijn dochters. Het louter voorleggen van één getuigenverklaring, die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft omdat zij louter in functie van betrokkene werd opgesteld, is ruim onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene deel heeft aan de opvoeding en het gezinsleven van zijn dochters. Betrokkene kan zich dan niet beroepen op deze elementen als buitengewone omstandigheden. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een familieleven met zijn legaal verblijvende dochters. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat zijn dochters sedert 15.05.2017 niet meer samenwonen met hun vader. Verzoeker toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn dochters noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld of bijdrage in de schoolkosten, e.d.) met hen zou hebben. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het legaal verblijf van zijn dochters in België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben en een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden hebben we hierboven reeds opgemerkt dat er geen sprake is van een gezinscel of van effectieve banden. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene twee getuigenverklaringen voor. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande, persoonlijke banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

En:

"Met betrekking tot artikel 16 van dit verdrag merken we op dat de gezinscel van het kind (met name die met zijn vader) behouden blijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd van effectieve banden tussen zijn zoon en diens moeder en zussen. De bestaande gezinscel van het kind wordt aldus behouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De verzoekende partij meent dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom haar affectieve band met haar dochters geen buitengewone omstandigheid vormen, doch laat na te verduidelijken met welke elementen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. Door het enkel poneren dat de aangehaalde elementen met betrekking tot de belangrijke banden van haar met haar dochters wel degelijk als buitengewone omstandigheid dienden te worden aangenomen waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Door het enkel stellen dat zij en haar minderjarige zoon belangrijke contacten onderhouden met de minderjarige zussen/dochters en de meerderjarige zussen/dochters, dat haar zoon daarnaast contact onderhoudt met zijn moeder die verblijfsrecht heeft in België, zoals de zussen, met wie zij samenwoont, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven dat van de voorgehouden effectieve banden geen bewijzen worden voorgelegd. De Raad herhaalt dat het aan de aanvrager toekomt aan te tonen dat het voor hem/haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Wanneer de verzoekende partij in haar aanvraag voorhoudt dat het indienen van een aanvraag in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk is gelet op de effectieve affectieve banden van haar met haar dochters en van haar zoon met zijn zussen en moeder, komt het haar toe deze effectieve affectieve banden aan te tonen.

Waar de verzoekende partij stelt dat aan de verklaring van de sociaal assistent van het OCMW veel belang dient te worden gehecht vermits de verklaring werd afgelegd door mevrouw D. in haar hoedanigheid als sociaal assistent bij het OCMW, dat de verklaring werd geschreven op het briefpapier van het OCMW, dat mevrouw D. haar gezin steeds van nabij heeft gevolgd/begeleid en de best geplaatste persoon is om te attesteren dat er effectieve contacten/banden zijn van haar en haar zoon enerzijds met de dochters/zussen anderzijds, dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt alwaar deze vermeldt dat de verklaring van mevrouw D. onvoldoende bewijs vormt om te spreken van effectieve banden tussen de verzoekende partij en haar dochters, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de verklaring van mevrouw D. niet als voldoende bewijs kan dienen om van effectieve affectieve banden te spreken. Door enkel te stellen dat veel belang dient gehecht te worden aan deze verklaring daar de sociaal assistent dit verklaarde in haar hoedanigheid van sociaal assistent, dat zij het gezin steeds van nabij heeft gevolgd/begeleid en de best geplaatste persoon is om te attesteren dat er effectieve contacten/banden zijn van haar en haar zoon enerzijds met de dochters/zussen anderzijds weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente opmerkingen dat uit de verklaring die dateert van 15 maart 2018 blijkt dat de verzoekende partij contact heeft met de dochters, dat er echter sinds 15 mei 2017 geen samenwoning meer is tussen hen, dat de effectieve banden enkel gestaaft worden door die ene verklaring van de maatschappelijke assistent, dat uit voormelde verklaring niet blijkt op welke wijze de verzoekende partij contact heeft met haar dochters, met welke regelmaat noch op welke informatie de maatschappelijke assistent zich hiervoor baseert. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze stelde dat uit voormelde verklaring niet blijkt op welke wijze de verzoekende partij contact heeft met haar dochters, met welke regelmaat noch op welke informatie de maatschappelijke assistent zich hiervoor baseert. De verzoekende partij wijst erop dat haar dochters slechts op 8 kilometer van haar verblijven, doch verduidelijkt geenszins op welke wijze dit element aantoont dat er sprake is van effectieve affectieve banden, waardoor de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het beoordelen van de banden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de 'afstand' tussen haar en haar dochters niet aanhaalt in haar aanvraag als bewijs van de banden tussen hen.

De verzoekende partij meent verder dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt daar door haar te weigeren haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, zij gescheiden zal worden van haar dochters, waaronder twee slechts zes jaar oud zijn, dat zelfs al is de scheiding tijdelijk, een schending van artikel 8 van het EVRM zich zal voordoen mede gelet op de jonge leeftijd van de tweeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Voormeld begrip is autonoom en moet onafhankelijk van het nationale recht worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Betreffende het gezinsleven met de dochters van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij als volgt:

"Betrokkene beroept zich op zijn legaal verblijvende familieleden, in casu zijn vier dochters waarvan één erkend werd als vluchteling, en beroept zich op zijn belangrijke affectieve banden met hen. Ter staving hiervan legt betrokkene één verklaring voor d.d. 15.03.2018 vanwege een maatschappelijk assistent dat hij contact heeft met zijn dochters. Echter, we stellen vast dat er sinds 15.05.2017 geen samenwonen meer is tussen betrokkene en zijn dochters. Bovendien bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van effectieve banden tussen betrokkene en zijn dochters op deze ene verklaring na. Uit deze verklaring blijkt niet op welke wijze betrokkene contact heeft met zijn dochters, met welke regelmaat

noch op welke informatie de maatschappelijk assistente zich hiervoor baseert. Dit is ruim onvoldoende om te spreken van effectieve banden tussen betrokkene en zijn legaal verblijvende dochters. Betrokkene kan zich niet beroepen op zijn effectieve banden met zijn dochters daar hij niet op afdoende wijze aantoont dat er effectief sprake is van enige banden en dit sinds 15.05.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn dochter E. (...) erkend werd als vluchteling, dat zowel zij als haar zussen A. (...) en A. (...) nog minderjarig zijn en dat ook de meerderjarige dochter K. (...) hier nog onderwijs volgt, waardoor geen van hen hem kan vergezellen naar Rusland, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet op afdoende wijze aantoont dat hij deel uitmaakt van het leven van zijn dochters. Het louter voorleggen van één getuigenverklaring, die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft omdat zij louter in functie van betrokkene werd opgesteld, is ruim onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene deel heeft aan de opvoeding en het gezinsleven van zijn dochters. Betrokkene kan zich dan niet beroepen op deze elementen als buitengewone omstandigheden. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een familieleven met zijn legaal verblijvende dochters. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat zijn dochters sedert 15.05.2017 niet meer samenwonen met hun vader. Verzoeker toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn dochters noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld of bijdrage in de schoolkosten, e.d.) met hen zou hebben. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het legaal verblijf van zijn dochters in België." en "Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden hebben we hierboven reeds opgemerkt dat er geen sprake is van een gezinscel of van effectieve banden."

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet ontkracht, noch weerlegd en zijn conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar verzoekschrift heeft zij twee minderjarige dochters en twee meerderjarige dochters. Zij betoogt van deze dochters gescheiden te worden, wat volgens haar een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat betreft de vraag of er heden *in casu* sprake is van een gezinsleven met de minderjarige dochters, wijst er Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat gelijkstaat met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het niet kind niet langer samenleeft met één van de ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind. (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond ("*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*") EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Betreffende het aangevoerde gezinsleven met de meerderjarige dochters, merkt de Raad in dit verband op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, conform voormelde rechtspraak, de gezinsband tussen de verzoekende partij en haar minderjarige en meerderjarige dochters niet aanvaard wordt daar er slechts één verklaring voorligt van de maatschappelijk assistent waarin verklaard wordt

dat de verzoekende partij contact heeft met haar dochters, dat er echter sinds 15 mei 2017 geen samenwonen meer is tussen de verzoekende partij en haar dochters, dat het administratief dossier geen enkel bewijs van effectieve banden tussen de verzoekende partij en haar dochters bevat op deze ene verklaring na, dat uit de verklaring niet blijkt op welke wijze de verzoekende partij contact houdt met haar dochters, met welke regelmaat, noch op welke informatie de maatschappelijk assistente zich hiervoor baseert, dat dit ruim onvoldoende is om te spreken van effectieve banden tussen de verzoekende partij en haar legaal verblijvende dochters. In de bestreden beslissing wordt dan ook gemotiveerd dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op haar effectieve banden met haar dochters daar zij niet op afdoende wijze aantoont dat er effectief sprake is van enige banden sinds 15 mei 2017. Er wordt benadrukt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoont dat zij deel uitmaakt van het leven van haar dochters, dat één getuigenverklaring ruim onvoldoende is om aan te tonen dat zij deel heeft aan de opvoeding en het gezinsleven van haar dochters. Ten slotte wordt nog gemotiveerd dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat haar dochters sinds 15 mei 2017 niet meer samenwonen met hun vader, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een affectieve band heeft met haar dochters, noch dat zij een materiële band, onder de vorm van alimentatiegeld of bijdrage in de schoolkosten, met hen zou hebben.

De Raad herhaalt dat deze concrete bevindingen betreffende het voorgehouden gezinsleven met haar dochters, die blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, door de verzoekende partij niet worden weerlegd, noch ontkracht.

Gezien geen beschermingswaardig gezinsleven met haar dochters wordt aannemelijk gemaakt, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat een scheiding, zelfs tijdelijk, met deze familieleden zou leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM gelet op de jonge leeftijd van de minderjarige dochters. Gelet op het ontbreken van een aangetoond beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar familieleden, is van een inmenging geen sprake. De verwerende partij was dan ook niet gehouden over te gaan tot een proportionaliteitstoets.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een eventuele scheiding met haar dochters als gevolg van de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.7. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing vermeldt dat het schoollopen in België van haar minderjarige zoon geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, dat het niet is aangetoond dat geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van het kind sinds 1 september 2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Zij betoogt dat het vertrek uit België en het Belgische onderwijssysteem, zelfs tijdelijk, voor haar zoon die 15 jaar oud is, bijzonder zwaar zou zijn, dat een terugkeer voor hem psychologische zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben en meent dat de bestreden beslissing op dit punt artikel 8 van het EVRM schendt, dat het schoollopen en de aangeknoopte relaties van het kind immers vallen onder de notie privéleven van artikel 8 van het EVRM, dat een inmenging in het grondrecht neergeschreven in artikel 8 van het EVRM slechts is toegestaan indien drie voorwaarden vervuld zijn, dat er een wettelijke basis dient te zijn, een wettig doel moet nagestreefd worden en de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Zij meent dat een dergelijke inmenging niet noodzakelijk kan zijn, dat de maatregel van inmenging namelijk een rechtvaardig evenwicht dient na te leven tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Zij stelt dat *in casu* het belang van het kind niet wordt gerespecteerd zodat er geen sprake kan zijn van een evenwicht, dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt in samenhang gelezen met de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, dat artikel 3 van voormeld verdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen en dat de staten, partij bij het voormeld verdrag, verder verplicht zijn om, overeenkomstig artikel 6 van het voormeld verdrag, de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen. Zij stelt dat het haar niet kan verweten worden dat zij zich zou genesteld hebben in illegaal verblijf, vermits zij gedurende bijna vier jaar een uitspraak van de Raad afwachtte inzake de medische regularisatieaanvraag die uiteindelijk leidde tot een vernietigingsarrest van 30 maart 2017.

Betreffende het schoollopen en het gezins- en privéleven van de minderjarige zoon van de verzoekende partij, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM en het belang van het kind en de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn minderjarige zoon R. (...) momenteel het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs volgt, dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou betekenen en dat het voor zijn zoon een quasi onmogelijke herintegratie zou betekenen in een voor hem onbekend systeem. Zijn zoon zou niet in staat zijn om de lessen te volgen omdat hij het Russische niet machtig zou zijn en niet in staat zou zijn om het schoolniveau van de Russische taal aan te leren. Ter staving hiervan legt betrokkene één schoolattest voor.

Het feit dat zijn zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind sinds 01.09.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn zoon heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn zoon in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn zoon bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat het voorgelegde schoolattest betrekking heeft op het afgelopen schooljaar en dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon momenteel nog steeds schoolgaand is.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn zoon geen enkele band met zijn land van herkomst zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Tsjetsjenië niet zou kunnen aansluiten op school. Zijn zoon is geboren in Tsjetsjenië en bracht er zijn eerste levensjaren door. Bovendien heeft hij ook via zijn vader een band met zijn land van herkomst. Zijn vader is geboren en getogen in Rusland en heeft de Russische nationaliteit, net als zijn zoon. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zijn zoon tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur heeft bijgebracht, niettegenstaande het feit dat verzoeker thuis met zijn zoon het Tsjetsjeens zou spreken, en dit zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België, meer nog betrokkene verblijft sinds 30.07.2012 illegaal in België, en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn zoon in België slechts voorlopig was. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat de scholing van zijn zoon slechts een tijdelijke oplossing was. Betrokkene diende zijn zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem het Russisch, naast hun Tsjetsjeense moedertaal, aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom zijn zoon het Russisch niet zou kunnen aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 6 en artikel 16. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn zoon schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Met betrekking tot artikel 6) merken we op dat betrokkene niet aantoont dat Rusland niet de mogelijkheden van ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Met betrekking tot artikel 16 van dit verdrag merken we op dat de gezinscel van het kind (met name die met zijn vader) behouden blijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd van effectieve banden tussen zijn zoon en diens moeder en

zussen. De bestaande gezinscel van het kind wordt aldus behouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene wijst erop dat een terugkeer een nefast gevolg zou hebben voor de duidelijke successen die verzoeker en zijn zoon reeds hebben geboekt op het gebied van integratie. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat de, bij huidige aanvraag 9bis, voorgelegde integratiestukken (met name één schoolattest, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, twee getuigenverklaringen en een bewijs van lidmaatschap worstelclub) zéér mager zijn gezien zijn beweerde verblijf van meer dan tien jaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al tien jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij vlot Nederlands zou spreken, dat hij verschillende cursussen Nederlands zou spreken, dat hij werkwilleg zou zijn, dat zijn zoon deel uitmaakte van de Vlaamse worstelbond en dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals twee getuigenverklaringen en een schrijven van de Vlaamse Worstelbond) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Met haar voornamelijk theoretisch betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven, die ingaan op zowel de aangevoerde elementen betreffende het schoollopen, het gezins- en privéleven, en de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, foutief of kennelijk onredelijk zijn of niet conform de rechtspraak inzake artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig privéleven in hoofde van haar minderjarige zoon aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beroept zich op het schoollopen van haar kind en de ‘aangeknoopte relaties’. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geenszins een nadere verduidelijking heeft bij de ‘aangeknoopte relaties’ van het kind.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de 'aangeknoopte relaties van het kind', laat zij na te verduidelijken welke relaties zouden vallen onder het privéleven van het kind, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Ook in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen begin van bewijs wordt aangebracht van de voorgehouden 'duidelijke successen' van de zoon van de verzoekende partij op het gebied van integratie, dat de voorgelegde bewijzen, gezien het beweerde verblijf van meer dan tien jaar, zeer mager zijn. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet ontkracht, noch weerlegd. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven in hoofde van haar zoon gelet op de aangeknoopte relaties in België.

Het wordt voorts niet betwist dat het schoollopen van het minderjarig kind deel uitmaakt van zijn privéleven.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. De verzoekende partij betwist niet dat er een wettelijke basis voorhanden is, noch dat een wettig doel wordt nagestreefd. De kernvraag is dan ook of de staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging heeft gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mugenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Betreffende het schoollopen van het minderjarig kind en betreffende het belang van het kind motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn minderjarige zoon R. (...) momenteel het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs volgt, dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou betekenen en dat het voor zijn zoon een quasi onmogelijke herintegratie zou betekenen in een voor hem onbekend systeem. Zijn zoon zou niet in staat zijn om de lessen te volgen omdat hij het Russische niet machtig zou zijn en niet in staat zou zijn om het schoolniveau van de Russische taal aan te leren. Ter staving hiervan legt betrokkene één schoolattest voor.

Het feit dat zijn zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind sinds 01.09.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn zoon heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn zoon in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn zoon bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat het voorgelegde schoolattest betrekking heeft op het afgelopen schooljaar en dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon momenteel nog steeds schoolgaand is.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn zoon geen enkele band met zijn land van herkomst zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Tsjetsjenië niet zou kunnen aansluiten op school. Zijn zoon is geboren in Tsjetsjenië en bracht er zijn eerste levensjaren door. Bovendien heeft hij ook via zijn vader een band met zijn land van herkomst. Zijn vader is geboren en getogen in Rusland en heeft de Russische nationaliteit, net als zijn zoon. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zijn zoon tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur heeft bijgebracht, niettegenstaande het feit dat verzoeker thuis met zijn zoon het Tsjetsjeens zou spreken, en dit zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België, meer nog betrokkene verblijft sinds 30.07.2012 illegaal in België, en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn zoon in België slechts voorlopig was. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat de scholing van zijn zoon slechts een tijdelijke oplossing was. Betrokkene diende zijn zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem het Russisch, naast hun Tsjetsjeense moedertaal, aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom zijn zoon het Russisch niet zou kunnen aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 6 en artikel 16. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te

zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn zoon schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Met betrekking tot artikel 6) merken we op dat betrokkene niet aantoont dat Rusland niet de mogelijkheden van ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Met betrekking tot artikel 16 van dit verdrag merken we op dat de gezinscel van het kind (met name die met zijn vader) behouden blijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd van effectieve banden tussen zijn zoon en diens moeder en zussen. De bestaande gezinscel van het kind wordt aldus behouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene wijst erop dat een terugkeer een nefast gevolg zou hebben voor de duidelijke successen die verzoeker en zijn zoon reeds hebben geboekt op het gebied van integratie. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat de, bij huidige aanvraag 9bis, voorgelegde integratiestukken (met name één schoolattest, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, twee getuigenverklaringen en een bewijs van lidmaatschap worstelclub) zéér mager zijn gezien zijn beweerde verblijf van meer dan tien jaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al tien jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij vlot Nederlands zou spreken, dat hij verschillende cursussen Nederlands zou spreken, dat hij werkwilleg zou zijn, dat zijn zoon deel uitmaakte van de Vlaamse worstelbond en dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals twee getuigenverklaringen en een schrijven van de Vlaamse Worstelbond) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het schoollopen van de minderjarige zoon van de verzoekende partij, doch hierover heeft geoordeeld dat dit element geen buitengewone omstandigheid is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze concrete motieven niet ontkracht, noch weerlegt door de loutere bewering dat het vertrek van haar zoon die 15 jaar oud is uit België en het Belgische onderwijsstelsel, zelfs tijdelijk, bijzonder zwaar zou zijn en een terugkeer voor hem psychologisch zware en moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben.

Waar zij stelt dat het haar niet kan verweten worden dat zij zich zou genesteld hebben in illegaal verblijf, vermits zij gedurende bijna vier jaar een uitspraak van de Raad afwachtte inzake de medische regularisatieaanvraag die uiteindelijk leidde tot een vernietigingsarrest van 30 maart 2017, herhaalt de Raad dat de medische regularisatieaanvraag, naar aanleiding waarvan de Raad op 30 maart 2017 een vernietigingsarrest velde, reeds afgesloten werd met een beslissing van 9 september 2013. Voormelde beslissing werd de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 oktober 2013. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij geen beroep ingesteld. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het haar niet kan verweten worden dat zij zich zou genesteld hebben in illegaal verblijf, vermits zij gedurende bijna vier jaar een uitspraak afwachtte inzake de medische regularisatieaanvraag.

Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheid betreffende het schoollopen van haar minderjarige zoon geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd

tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Zoals reeds gesteld oordeelde de verwerende partij dat *in casu* het aangevoerde privéleven bestaande uit het schoollopen van de minderjarige zoon van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt.

Door het enkel opnieuw wijzen op het schoollopen van haar minderjarige zoon, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat het privéleven van haar minderjarige zoon *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat haar zoon zijn scholing en privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat het privéleven enkel in België kan verdergezet worden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de voormelde motieven eveneens conform de rechtspraak van artikel 8 van het EVRM inzake het hoger belang van het kind zijn.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

In casu, zo blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing, werd het behouden van de eenheid van het gezin – waarbij er op gewezen wordt dat de gezinscel met haar vader behouden blijft en dat er geen bewijzen werden voorgelegd van effectieve banden met de moeder en zussen – en het welzijn van het kind in overweging genomen. De verzoekende partij toont niet aan dat de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of niet conform het hoger belang van het kind zijn, noch dat met bepaalde relevante omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoont dat de artikelen 3, 6 en 16 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf zouden volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en zij aldus niet aantonen dat zij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag dienstig kunnen inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), dient erop gewezen dat niet blijkt dat het belang van het kind waarvan niet betwist is dat hij onderwijs in het thuisland kan genieten en zich aldus aldaar verder kan ontwikkelen, geschaad is door de bestreden beslissing. Evenmin wordt betwist dat de bestaande gezinscel van de minderjarige zoon van de verzoekende partij met de verzoekende partij, zijn vader, behouden blijft en dat er geen bewijzen voorgelegd werden van effectieve banden tussen de zoon en diens moeder en zussen. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER